

CC2./1.

Corpuscularism. Korpuszkularizmus

Test-épülés/építés tudománya

Nem a szó testnevelési értelméről van szó. A corpus (korpusz) test lényegében az élő anyag alanyi egysége. Figyeljünk fel a különbségre. Épít és épül. Az élőlény kiépül a benne rejlő közös akaratok alapján. Az elme értelmi horizontja felépül az ismeretek betáplálása, megértése, elfogadása, használata, változtatása nyomvonalán. (Lásd : Az 5 okosság.)

Individuum. Saját akaratú rendszerrel - bizonyos határok között. Megfigyeléseink alapján ide sorolhatóak az élőlények, de a korpuszkularizmus elmélete alapján, az azokat alkotó sejtek szintén testecskék önálló szervrendszerekkel és a test – korpusz további lépcsőn haladva korporációkba megy át. Tehát kimondható, hogy a „Test, testületet épít ki társulásokon keresztül”

Ezen megfigyelés nem új-keletű, de tudományos rendszerbe foglalása fontos. A korpuszkularizmus fogalmi alapján lehetséges és ígéretes a teljes természettudomány átvilágításra, valamint filozófiai és társadalom szerkezeti elméletek kialakítására. Megfigyeléseinket áthelyezi egy olyan horizontra amelynek határai közelítenek a fogalmak és képzetek valós és ellentmondás mentes gyűjteményeihez.

Ha a világmindenség, a *testületi aktívumokat* (élőlények) alap tulajdonságként magába foglalja akkor ezt kozmológiai alap tételnek kell elfogadnunk. Ennek kutatása és kiterjesztése a természetes/mesterséges értelem működésére alapvetően meghatározó lehet. Nem vagyunk képesek kiszakadni az ember-centrikus vizsgálatok okozta korlátoltságokból? Az elme viseli majd ennek hátrányait. Világfelfogásunk pedig vakond módjára éli meg a rá kirótt élettani elfajulást.

A korpuszkularizmus, a korpuszok láncolataiban azok mennyiségi, minőségi, energia/erő viszonyaiban felbukkannak és elhalnak. Az atomok és feltételezett részecskék a fentiek tükrében sokkal inkább a corpus (korpusz) jellegű „viselkedés” felé mutatnak, mintsem egy kaotikus, esetleges, vagy pusztán proximativ rendszerépítési habitusra. A kölcsönhatások megléte nem ad választ azok akaratlagos előfordulására. Az emberi elme összetettsége, annak működési alapelve az agysejtek több szintű eredőkben megmutatkozó együtt működés. Az atom (hasonlóan) gazdag, izotóp elágazásaikban bőséges tulajdonság rendszert rejt. A „periódusos rendszer” egy *tudatosan beállított* elem mennyiség alapján vesz részt a (szubjektív) univerzumunk kialakításában.

A felismerésben ott rejlik azon kettős természete a *fizikai valóságnak* amely képes a *korpuszkularitás processzusain* keresztül értelmi/megértési felületeken (gondolkodás/ismeret kezelés) kirajzolni annak elfogadható és logikus képzetét, az adott összetett hordozóban. Legyen az a atomi, molekuláris, sejt, vagy elme (esetleg korporáció) rendszerű korpuszkuláris fenomén.

A *korpuszkularizmus* fogalmát idegenkedéssel és cinizmussal fogadják egyesek. Ez leértékeli az alapvető, elvárható korrekt tudományos hozzáállást és megnehezíti a még kezdeti bizonytalanságából kibontakozó elmélet tovább fejlődését.

Értelmünk *korpusza*, lényegében a világmindenségről felfogható magyarázatokra korlátozottan alkalmas. Ezért a fogalmi tartalmak és azok pontos használata csak akkor bővíthet, ha a megértés a közös gondolkodás ismeret felfejtésében *intellektuális korporációkban* valósul meg. Tehát a „szellemi” tudományos műhely” nagyobb *korpuszkuláris* szervezetekben valósulna meg és nem valamilyen kicsinyes hadszíntereken való öldöklés közepette.

Molnár Ferenc